

*Życie w tajemnicy
Zmartwychwstania*

Okres paschalny

WIELKA

ISBN 9788387487393

Wydawca: Archidiecezja Poznańska

Redakcja: Ks. Szymon Stulkowski

Ilustracja (str. tytułowa): Stanisław Barbacki

Drukarnia Św. Wojciecha

61-245 Poznań 2, Chartowo 5

WPROWADZENIE

W roku duszpasterskim, w którym wspólnota kościelna w Polsce koncentruje się na wielorakich działaniach zmierzających do tego, aby w szczególności sposób *otoczyć troską życie*, Okres Paschalny przynosi od grobu Jezusa świadectwo anioła Pańskiego: *Nie ma Go tu, bo zmartwychwstał* (Mt 28,6). Słowa te uświadamiają nam, że świętowanie Paschy w rozumieniu chrześcijańskim bierze swój początek z głębokiej wiary w zmartwychwstanie Pana. Ta zaś wiara przepelniona jest radością i przeżywaniem zdumienia nad tym, iż Jezus żyje i jest obecny wśród nas przez swojego Ducha. Dlatego w najbliższych tygodniach roku kościelnego nasze duszpasterstwo będziemy wiązać z hasłem – *Życie w tajemnicy Zmartwychwstania*.

Ta paschalna perspektywa ludzkiego życia nabiera dzisiaj szczególnego znaczenia w związku z coraz częściej pojawiającymi się głosami, które próbują podważać jej sens. Tymczasem – jak przypomina Benedykt XVI – *W tajemnicy paschalnej dokonano się rzeczywistość nasze uwolnienie od zła i śmierci. Przy ustanowieniu Eucharystii Jezus sam mówił o „nowym i wiecznym Przymierzu”, zawartym w Jego przelanej krwi (por. Mt 26,28; Mk 14,24; Łk 22,20). Ten ostateczny cel Jego misji był już widoczny na początku Jego życia publicznego. Istotnie, kiedy nad brzegiem Jordanu Jan Chrzciciel widzi przychodzącego Jezusa, woła: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata” (J 1,29). Jest znaczące, że to samo wołanie powtarza się podczas każdej celebracji Mszy św., kiedy kapłan zaprasza byśmy się zbliżyli do ołtarza: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę”. Jezus jest prawdziwym barankiem paschalnym, który spontanicznie ofiarował samego siebie w ofierze za nas, zawiązując w ten sposób nowe i wieczne Przymierze (Sacramentum caritatis, 9).*

Wysłuchując się w Okresie Wielkanocnym w słowa Apokalipsy, która ukazuje nam uroczystą liturgię chwały i czci Baranka, pragniemy zrozumieć sens wydarzeń, których sami jesteśmy uczestnikami w czasie naszego ziemskiego pielgrzymowania. Kościół *śłucha także swego Pana i tego, co mówi*

do niej Duch; wielbi, chwali, składa dziękczynienie i prosi o przyjście Pana: „Przyjdź, Panie Jezu” (por. Ap 22,16-20), potwierdzając w ten sposób, że tylko od Niego oczekuje zbawienia (EiE 66). Zmartwychwstanie Chrystusa wzbudza bowiem w chrześcijaninie pragnienie i radość z tego, że i on wraz z innymi uczniami będzie miał udział w Zmartwychwstaniu Chrystusa.

Tajemnica zmartwychwstania winna jeszcze pełniej stawać się punktem odniesienia dla życia wiernych. Jak zwraca na to uwagę Synod Archidiecezji Poznańskiej, ma się to dokonywać m.in. poprzez właściwe ukazywanie sakramentów: *Należy pogłębiać rozumienie znaczenia sakramentu chrztu św., który włącza nas w Chrystusa i sprawia, że „i w życiu więc i w śmierci należymy do Pana” (Rz 14,8). Do istoty chrztu św. powinny nawiązywać zwłaszcza homilie i inne formy przepowiadania w okresie Wielkiego Postu i Wielkanocy, akcentujące paschalny wymiar życia chrześcijanina (tom 1, Dokumenty, 585; por także: nr 582). A dalej – Należy zatroszczyć się o przyjęcie sakramentów (zwłaszcza wiatyku) przez umierającego, najlepiej we wspólnocie rodzinnej, w pełnej powadze, pamiętając o paschalnym wymiarze śmierci chrześcijańskiej (tom 1, Dokumenty, 655).*

Liturgia okresu Pięćdziesiątnicy Paschalnej, który trwa od II niezapórów Niedzieli Zmartwychwstania do uroczystości Zesłania Ducha Świętego, powinna pomóc w przeżyciu prawdy o zmartwychwstaniu, zwłaszcza liturgia kolejnych niedziel, z których każda jest ponownym wspomnieniem tajemnicy Wielkanocy (dlatego ich nazwy – 2,3 itd. Niedziela Wielkanocna, a nie „po Wielkanocy”). Część tego kresu (od piątku III tygodnia wielkanocnego) przypada na miesiąc maj, tradycyjnie poświęcony wspomnieniu Najświętszej Maryi Panny. Należy w tych dniach zadbać o odpowiednie zestawienie tematyki paschalnej z tematami maryjnymi. Trzeba zwrócić uwagę, aby w Niedzieli Wielkanocnej, również w maju, śpiewać pieśni wielkanocne, a podczas nabożeństw maryjnych ukazywać Matkę Najświętszą jako najważniejszą uczestniczkę radości paschalnej.

W Okresie Paschalnym należy też zwrócić uwagę na Niedzielę Miłosierdzia Bożego (2. Niedziela Wielkanocna, biała, w oktawie), a także Świątówką Niedzielę Powołań (4. Niedziela Wielkanocna – 3 maja) i następujące po niej kwartalne dni modlitw o powołania do służby w Kościele. Pamiętać również trzeba o przypadającym kilka dni wcześniej Dniu Męczeństwa Duchowieństwa Polskiego (środa, 29 kwietnia). Do tej tematyki można także nawiązać w obchodach uroczystości Zesłania Ducha Świętego (31 maja) i w modlitwach przygotowujących do nadejścia Ducha Świętego przed uroczystością Zesłania (nowenna od poniedziałku, 25 maja).

Podjęmowane przez nas w tym czasie wysiłki niech inspirują myśli Benedykta XVI, który powiedział: *Jeśli prawdą jest, że sakramenty są rzeczywistością, która przynależy do Kościoła pielgrzymującego w czasie ku pełnemu ukazaniu się zwycięstwa Chrystusa zmartwychwstałego, to jest również prawdą, że szczególnie w liturgii eucharystycznej, jest już nam dane uprzednie kosztowanie eschatologicznego spełnienia, ku któremu każdy człowiek i całe stworzenie zmierza (por. Rz 8,19 nn.). Człowiek jest stworzony dla prawdziwej i wiecznej szczęśliwości, którą może dać jedynie miłość Boża. Nasza zraniona wolność zbłądziłaby, gdyby nie było możliwe już teraz doświadczenie czegoś z przyszłego spełnienia. Zresztą, każdy człowiek, aby mógł kroczyć w słusznym kierunku, potrzebuje ukierunkowania ku ostatecznej mecie. Tą ostateczną metą w rzeczywistości jest sam Chrystus Pan, zwycięzca grzechu i śmierci, który staje się obecny dla nas w szczególny sposób w celebracji eucharystycznej. I tak, będąc jeszcze „obcymi i przybyszami” (1 P 2,11) w tym świecie, w wierze już uczestniczymy w pełni życia zmartwychwstałego. Uczta eucharystyczna, objawiając swój wymiar ściśle eschatologiczny, wspiera naszą wolność w drodze (Adhortacja apostołska *Sacramentum caritatis*, 30).*

ks. Adam Przybecki